

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ
ТА ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»**

**Всеукраїнська науково-практична конференція
здобувачів вищої освіти**

МОЛОДЬ – АГРАРНИЙ НАУЦІ І ВИРОБНИЦТВУ

**Актуальні питання законодавства,
Ad linguas et culturas per cognitionem
(до мов і культур через пізнання)
та «Психологія організаційного розвитку
та управління персоналом»**

18 березня 2026 року

Біла Церква
2026

Водночас у політико-правових системах багатьох держав регіону простежується тенденція до посилення президентської влади. Це проявляється у розширенні повноважень глави держави, активній ролі президента у законодавчому процесі та значному впливі на формування державної політики. Деякі дослідники характеризують таку модель як «гіперпрезиденталізм», що відображає домінування виконавчої влади у системі державного управління [1, с. 48].

Таким чином, конституційно-правовий статус глав держав у країнах Латинської Америки характеризується поєднанням класичних рис президентської форми правління із значною роллю виконавчої влади у політичній системі. Президент виступає центральною фігурою державного механізму, наділеною широкими повноваженнями у сфері управління державою. Водночас ефективність функціонування цього інституту залежить від рівня розвитку демократичних інститутів, дотримання принципу поділу влади та ефективності системи стримувань і противаг.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Shugart M., Carey J. Presidents and Assemblies: Constitutional Design and Electoral Dynamics. Cambridge: Cambridge University Press, 1992. 316 p.
2. Mainwaring S., Shugart M. Presidentialism and Democracy in Latin America. Cambridge: Cambridge University Press, 1997. 449 p.
3. Negretto G. Making Constitutions: Presidents, Parties, and Institutional Choice in Latin America. Cambridge: Cambridge University Press, 2013. 304 p.

УДК 338.246.8:336.717.111(477)

ЛИТВИН А.Л., магістрант

Науковий керівник – **СОКИРИНСЬКА О.А.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ЗАМОРОЖЕНИХ АКТИВІВ ДЛЯ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ

Після початку повномасштабної війни багато країн світу запровадили санкції проти Росії та заморозили її активи, а саме: гроші, золотовалютні резерви, цінні папери та інші цінності, що зберігаються в іноземних банках та фінансових системах. За різними оцінками, загальна сума таких активів може становити близько 280–300 мільярдів доларів США. Частину цих грошей країни взяли під свій контроль, щоб унеможливити їх використання росією для ведення війни. Проте право використовувати ці заморожені активи для відбудови України не є таким простим питанням. Під поняттям замороження розуміють тимчасове обмеження на використання грошей, але воно не означає, що ці кошти автоматично переходять у власність України. Формально вони все ще належать росії або пов'язаним із нею структурам. Тому, щоб ці активи можна було законно використати на відбудову, потрібні особливі юридичні підстави [1].

Головна проблема полягає в тому, що міжнародне право та національне законодавство країн, де знаходяться ці активи, різні і суворо захищають право власності. Проста конфіскація або ж так зване заборговання грошей без рішення суду чи міжнародної угоди може порушувати ці принципи. Багато країн побоюються, що таке рішення створить прецедент, коли активи будь-якої держави або компанії можуть бути забрані без належної юридичної процедури. Це могло б серйозно підірвати довіру до міжнародних фінансових ринків. Тому країни «Великої сімки» та Європейський Союз шукають альтернативні способи використання заморожених активів законно. Одним із варіантів є використання прибутків, які ці активи дають, наприклад, від відсотків чи інвестицій, на підтримку України. Або ж

створення спеціальних фондів чи компенсаційних механізмів, де такі активи виступатимуть як забезпечення для кредитів на відбудову, але самі активи не будуть передані Україні без юридичної бази. Також обговорюється ідея створення міжнародної комісії з розгляду збитків України, що мала б визначати розмір шкоди і способи компенсації. Такий механізм міг би стати підставою для використання частини заморожених активів у майбутньому. Але всі ці рішення потребують часу, згоди великої кількості країн і точного дотримання законних процедур [2].

Однією з головних тем обговорення в міжнародних колах є те, як законно забезпечити використання саме частини таких заморожених активів для відбудови України, не порушивши при цьому законодавство країн, які зберігають дані активи. Наприклад, країни Європейського Союзу та США схильні дотримуватися правила, за яким без рішення міжнародного суду або спеціальної угоди вони не можуть просто передати ці гроші Україні як власності. Це пов'язано з тим, що без таких правових підстав ці активи можуть бути повернуті Росії, якщо у майбутньому санкційний режим зміниться або законність дій оскаржать у суді. Тому виникла ідея створення міжнародного компенсаційного механізму спеціальної структури, яка б фіксувала всі шкоди, завдані Україні внаслідок війни, формувала реєстр збитків та визначала порядок їхньої компенсації. Такий механізм міг би бути частиною міжнародної угоди або діяльності під егідою таких організацій, як Організація Об'єднаних Націй, Рада Європи, чи в рамках коаліцій держав партнерів. У такому разі використання заморожених активів могло б мати чітку юридичну основу і менше ризику порушення міжнародних норм.

Ще один важливий аспект є питання взаємозв'язку між санкціями та майбутніми претензіями на репарації. Частина країн виступає за те, що заморожені активи мають залишатися лише як частина санкційного тиску та гарантії економічних наслідків для Росії, якщо вона не повернеться до миру чи не виплатить репарації. Інша частина країн вважає, що ці активи мають бути використані саме для відбудови України, оскільки вона є тією стороною, яка зазнала реальної шкоди. Не менш важливою є проблема узгодження міжнародного права з національним законодавством. Кожна країна, де зберігаються заморожені активи, має свої закони про власність, про конфіскацію, про санкції. І часто ці закони не враховують ситуацій, коли активи належать державам і можуть бути використані для відбудови іншої держави. Тому потрібні зміни в національних законах або спеціальні міжнародні угоди, які дозволили б законно використовувати такі активи [3].

Також важливим моментом є прозорість управління цими коштами. Якщо вони колись будуть спрямовані для відбудови України, то суспільство має знати, як саме вони використовуються на які проекти, які процедури відбору, хто контролює витрати. Прозорість є важливою, щоб уникнути корупційних ризиків і зловживань, особливо коли мова йде про величезні суми грошей, які можуть мати стратегічне значення для країни одержувача. Міжнародні організації, такі як Міжнародний валютний фонд чи Світовий банк, могли б відігравати роль у створенні механізмів управління такими коштами, щоб забезпечити технічну підтримку, аудит і звітність у процесі їх витрачання. Це могло б зміцнити довіру як у самій Україні, так і у міжнародній спільноті [4].

Варто зазначити, що правове використання заморожених активів це не лише юридичне питання, але й політичне. Воно залежить від рівня довіри між державами, від міжнародної солідарності та від здатності країн досягати компромісів. Жодне рішення не буде ефективним без широкої підтримки світової спільноти і без дотримання принципів міжнародного права, щоб не створювати негативних прецедентів на майбутнє.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Центр політичних студій. Як G7 і ЄС можуть використати заморожені активи РФ URL:<https://cpd.gov.ua/articles/yak-g7-i-es-mozhut-vikorystaty-zamorozheni-aktyvy-rf/>

2. NV.ua. «У ЄС заявили, що питання вилучення заморожених активів РФ більше не розглядається» URL:[https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/u-yes-zayavili-shcho-pitannya-viluchennya-zamorozhenih-aktiviv-rf-bilshe-ne-rozglyadetsya-50587077.html](https://nv.ua/ukr/world/geopolitics/u-yes-zayavili-shcho-pitannya-viluchennya-zamorozhenih-aktiviv-rf-bilshe-ne-rozglyadetsya)

3. Правничий портал ЧНУ. «Передача Україні заморожених активів РФ основні гальмуючі чинники». URL:<https://law.chnu.edu.ua/peredacha-ukraini-zamorozhenykh-aktiviv-rf-osnovni-halmyuchi-chnnyky/>

4. Institute. Аналітичний огляд №8: заморожені активи РФ - правові аспекти та можливі варіанти використання URL:https://izi.institute/analysts/analytic_8/

УДК 346

ЛІЧЕНКО В.В., здобувачка вищої освіти

Науковий керівник – **АРГАТ Я.П.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПСЕВДОПІДПРИЄМНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ФОРМА ШАХРАЙСТВА

Досліджено сутність псевдопідприємницької діяльності як однієї з форм економічних правопорушень та способу вчинення шахрайства. Проаналізовано основні ознаки фіктивних суб'єктів господарювання, їх роль у незаконних фінансових схемах та негативний вплив на економіку держави. Визначено основні напрями протидії псевдопідприємництву та підвищення ефективності боротьби з економічними злочинами.

Ключові слова: псевдопідприємництво, шахрайство, економічна злочинність, фіктивні підприємства, господарська діяльність, фінансові правопорушення.

Проблема протидії економічним правопорушенням є однією з ключових у сучасному правовому та економічному середовищі України. Особливу небезпеку становить псевдопідприємницька діяльність, яка використовується як інструмент вчинення шахрайських дій. Актуальність дослідження зумовлена тим, що зловживання у сфері господарської діяльності негативно впливають на розвиток економіки, підривають довіру до підприємницького середовища та сприяють поширенню тіньових фінансових схем.

Відповідно до положень цивільного законодавства України підприємницька діяльність визначається як самостійна, ініціативна та систематична діяльність, що здійснюється на власний ризик з метою отримання прибутку [1]. Подібне визначення раніше містилося і в Господарському кодексі України, норми якого регулювали правові засади господарювання. Однак у практиці господарських відносин нерідко виникають випадки створення підприємств без наміру здійснювати реальну господарську діяльність. Такі суб'єкти використовуються для прикриття незаконних операцій, отримання неправомірної вигоди або введення в оману інших учасників економічних відносин.

Метою дослідження є аналіз сутності псевдопідприємницької діяльності як форми шахрайства, визначення причин її виникнення та оцінка її впливу на економічні відносини.

Псевдопідприємницька діяльність часто виступає способом реалізації шахрайських схем. Відповідно до ст. 190 Кримінального кодексу України шахрайством визнається заволодіння чужим майном або набуття права на майно шляхом обману чи зловживання довірою [2]. Використовуючи фіктивні або формально зареєстровані підприємства, правопорушники можуть укладати удавані договори, отримувати передоплату за товари чи послуги, які фактично не будуть надані, або використовувати такі структури для незаконного обігу коштів.

Серед основних причин виникнення псевдопідприємницької діяльності можна виділити кілька факторів. По-перше, це прагнення отримати швидко фінансову вигоду незаконним шляхом. По-друге, недосконалість механізмів державного контролю за реєстрацією та діяльністю суб'єктів господарювання. По-третє, поширеність тіньової економіки та використання фіктивних підприємств для ухилення від оподаткування або легалізації

ЗМІСТ

Безуглов І.Є., Пахомова А.О. Кримінально-правові аспекти боротьби з тероризмом у західних країнах.....	3
Герасименко М.Д., Єфремова І.І. Право приватної власності.....	5
Говорова А.О., Терещук М.М. Правове регулювання діяльності урядів далекосхідних країн.....	7
Горобінська Є.С., Аргат Я.П. Фірми-одноденки як інструмент тіньової економіки: механізми функціонування та методи ідентифікації.....	8
Говорова А.О., Єфремова І.І. Правочини в цивільному праві.....	11
Гулько Я.О., Єфремова І.І. Фізична особа як учасник цивільних правовідносин.....	13
Гулько Я.О., Терещук М.М. Конституційний захист свободи слова: порівняльний аналіз США та Німеччини.....	14
Гулько Я.О., Сокиринська О.А. Історія створення та правовий статус Панамського каналу.....	15
Ігнатенко І.А., Мельник В.О. Сертифікація аграрної продукції як інструмент забезпечення якості та безпечності харчових продуктів.....	17
Качаненко Л.В., Аргат Я.П. Корпоратизація державних та комунальних підприємств: нова модель управління публічним сектором.....	19
Квашук О.Д., Аргат Я.П. Господарювання в умовах воєнного стану та відновлення.....	20
Коломієць В.В., Єфремова І.І. Поняття речей у цивільному праві України.....	22
Кривенда Д.В., Пахомова А.О. Правове регулювання штучного інтелекту: міжнародні підходи та перспективи для України.....	24
Кузьомко Т.Р., Єфремова І.І. Фіктивні та удавані правочини: поняття та правові наслідки.....	25
Кузьомко Т.Р., Сокиринська О.А. Югославія: шляхи вирішення конфлікту та його наслідки.....	27
Кузьомко Т.Р., Терещук М.М. Конституційні моделі державної влади в країнах Океанії.....	31
Левченко М.С., Єфремова І.І. Особливості набуття права власності.....	32
Левченко М.С., Терещук М.М. Конституційно-правовий статус глав держав у країнах Латинської Америки.....	33
Литвин А.Л., Сокиринська О.А. Проблеми використання заморожених активів для відбудови України.....	35
Ліченко В.В., Аргат Я.П. Псевдопідприємницька діяльність як форма шахрайства.....	37
Лук'яненко Л.О., Макаруч В.В. Сучасні правові аспекти діяльності прокуратури в Україні.....	38
Мазуренко Я.О., Пахомова А.О. Правове регулювання сільськогосподарської дорадчої діяльності в Україні.....	40
Міщенко Я.О., Ломакіна І.Ю. Регулювання діяльності фермерських господарств в умовах воєнного стану в Україні: сучасні виклики та законодавчі рішення.....	42
Пузир В.О., Аргат Я.П. Правове регулювання діяльності ФОП в Україні: проблеми і перспективи.....	43
Решетнік А.В., Аргат Я.П. Антимонопольне регулювання господарської діяльності.....	45
Салій О.І., Мельник В.О. Правове регулювання використання земель сільськогосподарського призначення.....	46
Салій О.І., Ломакіна І.Ю. Особливості реалізації права на безоплатну приватизацію земельних ділянок.....	48
Смуток Д.Є., Мельник В.О. Правове регулювання договору оренди землі в аграрній сфері.....	49
Кириченко В.В., Ковальчук І.В. Податкові аспекти режиму експорту сільськогосподарської продукції в умовах воєнного стану.....	51
Чорноус П.С., Єфремова І.І. Речові права на об'єкти нерухомості.....	52
Паламарчук К.О., Линник Т.В. Військовий стандарт України та стандарти НАТО.....	54